

A magyar sajtó továbbra is a politikai játszma tétje

Antall távozása feléleszti a nyugtalanságot a médiában

„Ismét a válság kellős közepében vagyunk. Borossal Magyarország hat hónap alatt megbukhat” — így Bolgár György, a Magyar Rádió egyik főszerkesztője, aki sokat bolyongott az Örökkévaló színe előtt, és aki már látott egyet s mást. De neki, akárcsak kollégái nagy részének, nyugtalanító a „konszenzusos” Antall József (minden viszonylagos) halála és felváltása a „héja” Boross Péter volt belügyminiszterrel a miniszterelnöki poszton.

A hatalmon lévő MDF és a média — különösen az elektronikus média — szembenállása valójában három éve tart. Tavaly az Antall-kormányban sikerült elérnie a rádió és a televízió elnökének távozását, akiket túlságosan ellenzékpártinak találtak, és hű emberekkel helyettesítették őket. A televízió újonnan jött embere, Nahlik Gábor azzal vitézkedett, hogy újságírókat bocsátott el, és megszüntette az Esti Egyenleg című élenjáró hírműsort, miután az bemutatott egy tudósítást, amelyben Göncz Árpád elnököt skinheadek támadják meg a rendőrség közönyétől kísérve.

„Meghamisított tudósítás — védekezik Nahlik —, amire a legjobb bizonyíték az, hogy a főszerkesztő, Bánó András nem adta oda ellenőrzésre az eredeti kazettát.” Az érdekelt ezt elismeri, de ez a mulasztás még nem bizo-

nyíték a hamisításra. Bánó szerint az ügy csak ürügyként szolgált egy olyan hírműsor megszüntetésére, amely „kiegyensúlyozott” akart lenni, és bő teret biztosított a felméréseknek és a kisebbségi problémáknak.

Ma a magyar televízió csak egy esti programja van, a Híradó, amely aprólékos részletességgel számol be a kormány tevékenységéről. A pártcímke nélküli, de a központos SZDSZ-ből jövő Göncz elnök, aki gyorsan a pástra lépett, méregbe jött, és azt nyilatkozta az olasz La Stampának, hogy az országban a média immár a hatalmon lévő párt kezében van. Boross úr, aki Antall József betegsége idején már néhány hónapja lényegében gyakorolta a hatalmat, vajon szorítani akar-e még egyet a csavaron a jövő év májusában tartandó választások előtt, amelyek igen nehéznek ígérkeznek az MDF számára? Beszédeiben a szokásos kitételek, mint az, hogy „az információt igazi magyarokra kellene bízni”, valamint az elbocsátások jelenlegi folytatódása korántsem megnyugtatók e tekintetben. Az agresszív, de minőségi frott sajtóval szemben — mint például a Népszabadság, a szocialistákhoz közel álló ellenzék 300 000-es példányszámú lapja — a „posztkommunista” magyar vezetők néha a

Lapunkban új rovat indul. Kommentár nélkül mutatjuk be azokat a külföldön megjelent cikkeket, amelyek rólunk adnak képet, némi belső segítséggel. A televízióban bemutatott Hétköznapi fasizmusunk (Fekete Doboz—Super Channel) és a német ZDF műsorának a Pesti Hírlap december 23-i számában kinyomatott szövege után (amelyben Eörsi István sajnálja, hogy Magyarországon a kommunisták nem likvidáltak több embert, mint amennyit likvidáltak) úgy érezzük, itt az ideje, hogy rendszeresen értesülhessen arról a hazai közvélemény, mit terjesztenek rólunk. Az alábbiakban a belga katolikus La Libre Belgique című napilap december 24—25—26-i, karácsonyi számában megjelent cikket olvashatják teljes terjedelmében.

régi hibákba esnek, akárcsak többi közép-európai társuk. Így például Csóti György, az MDF szóvivője, aki fennhangon egy olyan törvényről álmodik, amely rögzítené az „igazmondó újságírás” szabályait (ez a Prágában és Pozsonyban egyaránt hirdett „konstruktív és pozitív” újságírás egy változata) és különbíróságok elé idéztetné a megamisítottakat, „mert polgári minőségükben nem kaphatnának többet három évnél”. Mind ez ideig az országgyűlés elutasította, hogy egy ilyen médiatörvényt megszavazzon.

Budapesti különtudósítónktól